

122

ใครเป็นใคร ใครคือใคร

เวลานี้ในห้องมีคนอยู่สองคน

หนึ่งในนั้นหลังพิงข้างประตู เป็นกวนซางไห่ที่เพิ่งกลับเข้ามา
ร่างของเขาซ่อนอยู่ในเงามืด ส่วนอีกคนหนึ่งกลับเอนนอนอยู่บนตั่งนุ่ม
ที่ตั้งอยู่ริมหน้าต่าง เขาหันหลังให้กวนซางไห่ ทั้งร่างอาบไปด้วยแสงแดด
ในฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ท่าทางดูเกียจคร้านเหนื่อยหน่าย

มุมปากกวนซางไห่มีรอยยิ้มประหลาดผุดขึ้นจางๆ "นางพบคน
ผู้หนึ่งเข้า"

คนผู้นั้นเอ่ย "ใคร"

กวนซางไห่ตอบ "หวังอี้จื่อ"

นี่เงียบไปครู่หนึ่งคนผู้นั้นก็เปิดปากขึ้นอีก "เช่นนั้นเจ้ายุ่งยากแล้ว"

กวนซางไห่เอ่ย "หมายความว่าอย่างไร"

"เพราะ..." คนที่นอนอยู่บนตั่งนุ่มค่อยๆ ลุกขึ้นแล้วหมุนตัวหันมา

ทางกวนซางไห่ "หวังอี้จื่อผู้นั้นแต่ก่อนตอนอยู่เจียงหลิงเขาเคยรู้จักกับข้า" ไบ่หน้าของเขาปรากฏออกมาท่ามกลางแสงแดดในฤดูใบไม้ผลิอันสว่างไสว ดวงตามีแถบผ้าดินกวางราวสองซุนปิดทับอยู่ หน้าตาเหมือนกวนซางไห่ ที่อยู่ข้างประตูแทบจะเป็นพิมพ์เดียวกัน!

กวนซางไห่...สองคน

กวนซางไห่ที่อยู่ข้างประตูยิ้มน้อยๆ ในรอยยิ้มแฝงไปด้วยความเยียบเย็นดุจหิมะบนเทือกเขาสูงที่ไม่อาจปีนปายถึง "ที่แท้เป็นเช่นนี้เอง แต่ตอนนั้นเขาคงยังไม่แน่ใจในฐานะของข้า จึงไม่ได้พูดอะไรออกมา" ตามการคาดคะเนของเขา หลังจากเขาแยกตัวมาหวังอี้จื่อก็คงไม่ได้บอกคู่หู เพราะยังไม่แน่ใจนัก

กวนซางไห่ที่นอนอยู่บนเตียงยังคงมีท่าทางเหนื่อยหน่าย เขาส่ายหน้าไปมาแล้วทิ้งตัวกลับลงนอน "อย่างไรก็ตามคนที่ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่แก้ยากคือเจ้า ไม่เกี่ยวกับข้า เจ้าใคร่ครวญเอาเองก็แล้วกัน"

กวนซางไห่ที่อยู่ข้างประตูใช้มือข้างหนึ่งปลดแถบผ้าดินปิดตาลงมาแล้วทิ้งไว้บนฉากบังลมที่อยู่ด้านข้าง เขาเดินซ้าๆ ไปที่มุมหน้าต่าง ยืนอยู่หน้าชั้นวางอ่างน้ำ หลังจากเอาผ้าจุ่มลงไปสัมผัสน้ำสะอาดในอ่างทองแดงแล้วก็นำมาเช็ดที่ขอบข้างแก้มเบาๆ ทิ้งไว้ครู่หนึ่ง ที่ข้างแก้มของเขาก็มีเส้นขาวที่ไม่ค่อยสะดุดตาปรากฏขึ้นมาเส้นหนึ่ง

สอดนิ้วมือเข้าไปในเส้นขาว ขยับปลายนิ้วเบาๆ ที่ดึงขึ้นมากลับเป็นแผ่นเยื่อบางๆ สีเนื้อชั้นหนึ่ง จากนั้นก็เอามือแตะน้ำค่อยๆ ดึงออกมาอีก ทำเช่นนี้ที่ไบ่หน้าอยู่หลายชั้น ในที่สุดไบ่หน้าที่แท้จริงก็ปรากฏ

เขาค่อยๆ ลืมตาทั้งสองข้างที่หลับอยู่ตลอดเวลาขึ้นมา

ดวงหน้าอ่อนโยนงดงาม ไม่ได้ดั้นเจียบขาด ทว่าท่วงทำนองที่สูงส่ง
สงบงดงาม เยือกเย็นไม่สะทกสะท้าน กลับดูมีเสน่ห์จารลึกลงไปถึงไขกระดูก
อย่างน่าประหลาด

ได้ยินเสียงเขาเอาสิ่งปลอมแปลงโคมออก กวนซางไห้ที่นอนอยู่
บนตั่งนุ่มก็หัวเราะแล้วว่า "เจ้าเอาแต่สวมรอยเป็นข้าเช่นนี้ก็ไม่ใช่วิธีที่ดี
สักวันเจ้าก็ต้องใช้ใบหน้าที่แท้จริงของตนเองไปเผชิญหน้ากับนาง ย่อม
ไม่อาจปลอมเป็นข้าไปตลอดชีวิตกระมัง...ศิษย์น้องทรงจื่อ"

คนผู้หนึ่งยกยั้งที่จะปลอมตัวเป็นคนอีกผู้หนึ่งได้อย่างสมบูรณ์แบบ
เรื่องนี้ไม่เพียงทรงจื่อที่เชี่ยวชาญศิลปะด้านนี้จะรู้ดี คู่อ้วที่เคยเข้าใจ
วิธีการปลอมแปลงโคมอยู่บ้างก็รู้เช่นกัน

การปลอมตัวเปลี่ยนรูปโฉม ไม่มีอะไรยากไปกว่าการปรับเปลี่ยน
เสื้อผ้า รูปร่าง หน้าตา รูปร่างสามารถใช้เสื้อผ้าให้เป็นประโยชน์ อำพราง
สิ่งที่ไม่ต้องการให้ผู้อื่นรู้เห็นและเสริมสร้างสิ่งที่ต้องการให้โดดเด่น
เพิ่มเติมได้ การเปลี่ยนแปลงรูปโฉมภายนอกจึงไม่ใช่เรื่องยาก แต่
การเลียนแบบบุคลิกท่าทางของใครบางคนกลับมีความยากในระดับสูง
เพราะบุคลิกของคนแต่ละคนมีความแตกต่างกันอย่างมาก แต่ก่อน
ทรงจื่อปลอมตัวเป็นหลักจื่อเยี่ยก็ได้แต่นั่งเฉยๆ อยู่ในห้องที่มีแสงสว่าง
ไม่มากนัก นั่นถือเป็นการทำอย่างดีที่สุดแล้ว หากต้องเคลื่อนไหวอยู่ใน
ที่สว่างหรือคลุกคลีอยู่กับใครเป็นเวลานานจะให้มีเพียงรู้ออกมาเลย
ย่อมเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้

ทว่ากวนซางไห้อยู่ในซ้อยกเว้น

เพราะกวนซางไห้อยู่ในระหว่างรักษาดวงตาทั้งสองข้างพอดี

บนใบหน้าของเขามีแถบผ้าดินค่อนข้างกว้างปิดอยู่ ผ้าปิดคลุมหัวคิ้ว ดวงตา และจมูกไปกว่าครึ่ง อวัยวะสำคัญบนใบหน้าซึ่งเป็นอวัยวะที่มีลักษณะพิเศษจำเพาะยากแก่การเปลี่ยนแปลงถูกบดบังไปพอดี กอปรกับก่อนหน้านี้อ้วนขวางไห้กับชู้่อวี่ไม่นับว่าสนิทสนมกัน ต่อให้มีอะไร ผิดแผกไปบ้างชู้่อวี่ก็ไม่แน่ว่าจะสังเกตเห็น

อีกประการหนึ่ง แถบผ้ามีน้ำยาซึมออกมา ทำให้กวนขวางไห้มีกลิ่นยาดูดตัวอยู่ตลอดเวลา การปิดบังลักษณะพิเศษจำเพาะก็ได้สร้างลักษณะพิเศษจำเพาะให้กับเขาด้วยเช่นกัน ในสายตาของบุคคลภายนอกพอนึกถึงกวนขวางไห้ ภาพแรกที่ผุดขึ้นมาในสมองคือชายหนุ่มที่มีแถบผ้าดินปิดดวงตา ร่างมีกลิ่นยาดูดตัว ขอเพียงเห็นแถบผ้าดินและได้กลิ่นยา ผู้พบเห็นก็จะรู้โดยสัญชาตญาณว่าคนผู้นี้คือกวนขวางไห้และไม่ใส่ใจ ข้อแตกต่างเล็กน้อยอื่นอีก

ด้วยสาเหตุสองประการนี้ ทำให้ตลอดเวลาที่ผ่านมาหนึ่งปีที่ผ่านมาไม่เคยมีใครในคฤหาสน์ชู้หวนจับได้ว่าทรงจื่อปลอมตัวเป็นกวนขวางไห้

"ศิษย์พี่ขวางไห้" ทรงจื่อเรียกกวนขวางไห้ด้วยน้ำเสียงเยือกเย็นยิ่ง ทว่าในถ้อยคำกลับเจือความเฉยขาด ไม่นอญญาติให้โต้แย้งใดๆ "นี่เป็นเรื่องของข้า"

"ฮ่าๆ" กวนขวางไห้ส่งเสียงหัวเราะ "ไม่ผิด นี่เป็นเรื่องของเจ้า แต่ศิษย์น้อง เจ้ามาอยู่ที่บ้านข้าเป็นเวลาหนึ่งปีกว่าแล้ว ผิงเฉิงเกิดการเปลี่ยนแปลงใหญ่ จู่ๆ เทียนหฺวู่จิ้งก็ปรากฏตัวขึ้น เชื่อว่าต้องพุ่งเป้ามาที่เจ้า ไม่เชิงรับมือไม่ไหวแล้ว หากเจ้าไม่รีบตัดสินใจให้เด็ดขาดเกรงว่าภัยจะมาถึงตัวเจ้าเข้าจริงๆ แล้ว" หนึ่งเสี้ยวไปครู่หนึ่งเขาก็ผ่อนน้ำเสียงลง

เปลี่ยนเป็นคอนข้างท่อมดำ "แต่ไรมาเจ้าเป็นคนตัดสินใจเด็ดขาด โหดเหี้ยม ไร้ความปรานี ไม่มีอะไรที่ไม่อาจตัดใจ ไม่มีอะไรที่ไม่อาจละทิ้ง... ศิษย์น้องทรงจื่อ นิสัยเช่นนี้ของเจ้าน่าชิงชังยิ่งนัก แต่ถ้าเจ้าเปลี่ยนนิสัยใหม่ ข้าก็กลับรู้สึกไม่คุ้น"

ทรงจื่อมีท่าทีเยือกเย็นไม่สะทกสะท้าน พุดยิ้มๆ "จนถึงตอนนี้ข้าก็ไม่เคยอ่อนแอปล่อยให้ใครข่มเหง ศิษย์พี่ช่างให้ ท่านวิตกเกินไปแล้ว"

กวนซางให้แค้นหัวเราะอย่างไม่เชื่อ หนึ่งปีกว่ามานี้เขาประจักษ์ด้วยตัวเองดี ทรงจื่อสวมรอยเป็นตัวเขาไปคบหากับลู่อิวี่ ตอนแรกบอกดีบดีว่าจะอยู่ที่นี้เพื่อรักษาตัวสักสี่ห้าเดือนเท่านั้น หลังจากผ่านไปสี่ห้าเดือนกับอกจะอยู่ต่ออีกสองเดือน สองเดือนผ่านไปก็อยู่ต่ออีกสองเดือน จนถึงวันนี้ก็ยังดีแฉ่งไม่ยอมจากไป

บางทีเรื่องอื่นทรงจื่ออาจยังมีความเยือกเย็นไม่สะทกสะท้านและละเอียดรอบคอบอย่างที่เคยเป็นมาโดยตลอด การวินิจฉัยตัดสินของเขายังคงแม่นยำไม่ผิดพลาด แม้ตัวจะอยู่เมืองลั่วหยางที่ห่างไกลนับพันลี้ก็ยังส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ที่เมืองฝิงเฉิงได้...ทรงจื่อยืนอยู่เบื้องหลังเฟิงไทเฮา ชักนางเข้าช่วงชิงยึดครองอำนาจและอิทธิพลของเว่ยเหอ เขาวางแผนมากอย่างเป็นลำดับขั้นตอนไปที่ละก้าวๆ

ทว่าหนึ่งปีกว่ามานี้ เรื่องจะอยู่หรือจะไปเขากลับพูดกลับไปกลับมา นี่มันเพราะเหตุใดกัน

ตอนแรกทรงจื่ออยู่ที่นี้เพราะร่างกายผิดปกติ แม้พลจะกำลังจะค่อยๆฟื้นคืนกลับมา แต่ก็มีปัญหาเล็กๆ เกิดขึ้น นั่นคือบางครั้งเวลาเขาเคลื่อนไหวจะมีพลังประหลาดพุ่งซ่ายตำท้าวทะลักพรุ้งพุ่งขึ้นมาใน

ร่างกาย ช่วงชิงอำนาจในการควบคุมร่างกายไปจากเขา ยกตัวอย่างเช่น
ขณะที่เขาคิดจะยกมือขึ้นก็จะมีพลังขุมหนึ่งพุ่งจากข้อมือลงสู่ด้านล่าง
ทำให้มือของเขาห้อยลงขัดกับคำสั่ง

เหตุการณ์ทำนองนี้แม้จะเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก สามวันห้าวันจึงจะเกิด
ขึ้นสักครั้ง แต่สำหรับทรงจื่อแล้วกลับเป็นเหตุไม่คาดคิดที่ไม่อาจวางใจ
ลงได้

เขาไม่เคยสงสัยว่าจะเป็นฝีมือของคู่อริ และไม่ได้คิดว่าเทียนหูจิ้ง
จะเล่นลูกไม้อะไรแบบนี้กับเขา เพียงรู้สึกว่เรื่องนี้น่าจะมีบางอย่าง
ซับซ้อนและเป็นเรื่องที่เขาไม่เข้าใจ

ดังนั้นทางหนึ่งทรงจื่อก็สั่งการให้สืบหาร่องรอยของเทียนหูจิ้ง
ส่วนตนเองกลับมากอยู่กับกวนซางไห่กลายเป็นเพื่อนบ้านกับพวกคู่อริ

พูดขึ้นมาแล้วเรื่องนี้ก็ใช่ว่ามีเจตนา หากแต่คุณหาสน์หลายหลังนี้
เป็นถิ่นที่อยู่เดิมที่กวนซางไห่กับบิดาเคยพักอาศัย เพียงแต่ย้ายไปที่อื่น
เสียหลายปีถึงได้กลับมาที่เดิม

แม้จะเป็นเพื่อนบ้านกับพวกคู่อริ แต่ก็ไม่เป็นอุปสรรคอะไรต่อ
กวนซางไห่ เขาเพียงอยากอยู่ที่นี้ ใครจะอยู่ด้านซ้ายด้านขวาไม่ใช่เรื่อง
สำคัญ

ทรงจื่ออยู่กับเขา ทางหนึ่งช่วยรักษาดวงตาทั้งสองข้างให้เขา
ทางหนึ่งก็ส่งไม้เสียงไปเมืองผิงเฉิงช่วยฝังไทเฮา

อยู่มาหลายเดือนก็ไม่เคยติดต่อกับเพื่อนบ้าน กระทั่งฝังไทเฮามา
เมืองลั่วหยางและถูกคู่อริเห็นโฉมหน้าแท้จริงเข้าโดยบังเอิญ จากนั้น
คู่อริก็เริ่มสนใจเพื่อนบ้านหลังนี้จึงได้มีการคบหากันสืบต่อมา

และเวลาที่ทรงจื่อกำหนดไว้ล่วงหน้าว่าจะจากไปก็ถูกเลื่อนออกไป
ครั้งแล้วครั้งเล่า

หลังจากพูดจาคลีคลายข้อสงสัยของกวนซางไห้แล้วทรงจื่อก็
ซักถามถึงสิ่งที่ไม่เชิงพูดอีกครั้ง เขาเซ็ดยาที่ติดอยู่บนใบหน้าจนสะอาด
หมดจด ชะล้างสิ่งปลอมแปลงที่ทาอยู่บนมือ ล้างมือทั้งสองข้างอย่าง
ละเอียดลออ แล้วจึงเดินเข้าไปที่ข้างหน้าต่าง แสงแดดอบอุ่นสดใสส่อง
กระทบใบหน้าดงามของเขา ปรากฏเป็นท่วงทำนองที่ดูมีชีวิตชีวาสูงส่ง
ลึกล้ำไม่อาจแตะต้องอย่างหนึ่ง

เหตุผลที่เขารั้งอยู่ต่อ กวนซางไห้ไม่มีทางเข้าใจ เพราะแม้แต่ตัวเขา
เองก็ยังไม่อาจทำความเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ ตอนแรกที่สวมรอยเป็น
กวนซางไห้ไปใกล้ชิดคู่อู๋เพียงเพราะความสะท้านหัวน้ไหวบางอย่าง
ในสวนลึกของจิตใจ เขาประหลาดใจที่นางตัดใจจากเขาได้อย่างไรเยื่อใย
กระทั่งอดอยากู้ไม่ได้ว่านางสามารถทำเหมือนที่พูดไว้ได้จริงหรือ
สามารถปล่อยวางได้อย่างสิ้นเชิง แล้วการคลุกคลีอยู่ร่วมกันหลังจากนั้น
เล่า เป็นเพราะอะไรกัน

ในดวงตาลึกล้ำยากหยั่งถึงของทรงจื่อมีประกายครุ่นคิดหมุนวน
อยู่ภายใน เขาวิเคราะห์จิตใจตนเองด้วยความเยือกเย็นสุขุมที่สุด เรื่อง
ทำนองนี้ในช่วงหนึ่งปีมานี้เขาทำมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ทรงจื่อไม่ใช่
คนอื่น เขาคือทรงจื่อผู้มีหัวใจแข็งแกร่งอยู่เหนือสรรพสิ่ง เขาไม่มีทาง
ปล่อยยให้สิ่งภายนอกใดๆ มาบดบังดวงตาทั้งสองข้าง มาทำให้ความมุ่งมั่น
ของเขาต้องสับสน...รวมถึงคู่อู๋ เขาผ่าหัวใจของตนเองออกมาวางไว้
ตรงหน้าแล้วตรวจดูอย่างถี่ถ้วน พอพบว่ามิปัญหาอะไรเขาก็จะตัวดกระบี

อย่างเฉียบขาด สะบั้นปมปัญหาที่ทั้งที่ ทว่าครั้งนี้เขากลับพบว่าตนเอง ถึงกับหาปมปัญหาไม่พบ

ช่างเหลวไหลสิ้นดี หรงจื่อพูดอยู่ในใจ

ได้รู้จักกับผู้หญิงคนนั้นจากเหตุไม่คาดคิดและเหลวไหลยิ่ง หลังจาก ถูกเสียงร้องด้วยความตกใจทำให้ตื่นจากฝันในช่วงเช้าตรู่ก็พบหญิงสาว ที่ในดวงตาเขียนไว้ว่าอับอายชุนเคื่องและตื่นตระหนกตกใจ นับแต่นั้นมา ทุกอย่างก็เริ่มไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

นางปิดบังอย่างทึมที่อ กัดกลุ้มอย่างจริงจัง ใคร่ครวญอย่าง ละเอียดยรอบคอบ อีกทั้ง...รักอย่างเปิดเผยจริงใจ

ตั้งแต่เมื่อใดกันที่ความรู้สึกของเขาเปลี่ยนไป ไม่อาจมองข้ามและ ไม่สนใจนางได้

ตอนแรกก็คิดแค่ว่าอยู่ต่ออีกสักวันละกัน เพราะนัดกับนางไว้ว่า วันรุ่งขึ้นจะไปตกปลาด้วยกัน ถ้าจากไปเช่นนี้กวนชางให้ตัวจริงไม่แน่ว่า จะไป ทว่าหลังจากตกปลาแล้วก็ทำอาหารกินที่ริมแม่น้ำและพักผ่อน เสียวเลย ตอนกลับมาถึงบ้านอีกทีก็ช่วงเวลาที่สุดท้ายของวันที่สาม หายลับไปแล้ว

เพราะสาเหตุต่างๆ นานาทำให้เขารั้งอยู่ต่อครั้งแล้วครั้งเล่า หรงจื่อ กระจ่างแก่ใจดี ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นข้ออ้าง ถ้าเขาอยากจะจากไปจริง ไม่ว่าจะเรื่องเหนียวรังมากเพียงใดเขาก็ทิ้งไปอย่างไม่แยแสสนใจได้

ที่เขาไม่ไป เป็นเพราะเขาไม่อยากจะจากไปเท่านั้น

แม้จะคลุกคลีอยู่กับชู่อวี๋เสมอ แต่เขาก็ไม่ได้ละทิ้งเป้าหมายเดิม เขาค่อยๆ แทรกซึมเข้าไปมีอิทธิพลทางการเมืองของราชสำนัก่วยเหนือ

เฟิงไทเฮากับฮ่องเต้ผู้น้อยทั่วป้าหงเป็นเพียงป้ายประดับและเป็นเครื่องมือ
ที่เอาไว้ใช้ในเวลานี้

แต่การปรากฏตัวของเทียนหฺรูจิ้งทำให้มากกว่าที่เขาหวังไว้ยุ่งเหยิง
ไปหมด เทียนหฺรูจิ้งยืนอยู่ฝั่งของทั่วป้าหง ทำให้ทั่วป้าหงกับเฟิงไทเฮา
แม้ลูกในนามคู่นี้เป็นปฏิปักษ์ต่อกันขึ้นมาอย่างชัดเจน ทั้งขัดขวางการ
เคลื่อนไหวเพื่อจะเข้าไปยึดกุมอำนาจและอิทธิพลให้มากขึ้นอีกชั้นหนึ่ง
ของเฟิงไทเฮา จากนั้นเทียนหฺรูจิ้งยังให้ทั่วป้าหงส่งคนมาเชิญหวนหยวน
เข้ารับราชการ ทรงจู่รู้ถึงเป้าหมายของเทียนหฺรูจิ้งดี เทียนหฺรูจิ้งทำเช่นนี้
มีจุดประสงค์สองประการ หนึ่งควบคุมพวกคู่อริ สองต้องการจะหยั่งเชิงเขา

นี่เป็นการส่งสารทำรบให้กับเขา จากใต้ถึงเหนือ แม้จะก้าวข้าม
เส้นเขตแดนมาแล้ว แต่เว่ยเหนือก็เป็นสมรภูมิใหม่ของพวกเขา

เทียนหฺรูเยี่ยในสมัยก่อน เทียนหฺรูจิ้งในปัจจุบัน

เทียนหฺรูจิ้งไม่น่ากลัว แต่กำลังที่อีกฝ่ายครอบครองอยู่กลับทำให้คน
ปวดหัว แม้จะเป็นทรงจู่ก็ยังไม่อดหัวเกรงไม่ได้ ถ้าเวลานี้เขาไม่มีอะไร
ต้องห่วงกังวลก็ควรรีบไปเมืองผิงเฉิง จัดการกับสถานการณ์ยุ่งยากที่
เทียนหฺรูจิ้งก่อไว้

ไปผิงเฉิงจัดการเทียนหฺรูจิ้ง ควบคุมเว่ยเหนือ ปรับปรุงกองกำลังทหาร
และยุทธโศภกรณ์สักสองสามปี แล้วให้จารชนที่อยู่ในแคว้นใต้ของตนก่อ
ความวุ่นวายยั่วยุให้เกิดสงคราม จากนั้นก็นำทัพบุกลงใต้ เมื่อเรื่องต่างๆ
ที่วางแผนไว้สำเร็จลุล่วงเขาก็จะชนะการเดินทางมากกว่าใช้ผืนแผ่นดิน
ต่างกระดานในครั้งนี้...

จากนั้นเล่า...

จากนั้นยังทำอะไรได้อีก

หรงจื่ออ่อนหัวคิ้วน้อยๆ แต่ก่อนพอคิดมาถึงตรงนี้เขาไม่เคยใคร่ครวญ
มากมายเช่นนี้มาก่อน ได้แต่เตรียมการคิดหาวิธีการให้ละเอียดยิ่งขึ้น
ทว่าตอนนี้ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจของเขาคล้ายมีความรู้สึกบางอย่าง
ขาดหายไป

ความว่างเปล่านั้นไม่อาจทำให้หายไปได้ ต่อให้เป็นผืนแผ่นดิน
กว้างใหญ่ไพศาลงามตระการตาก็ไม่อาจเต็มเต็ม ต้องถมด้วยอะไรจึงจะ
ทำให้อิ่มเอมได้

"อะไรนะ"

ชู่อวีฟังแล้วตกใจ แทบจะปล่อยจอกสุราในมือหลุดร่วงลงไป

แม้จะดื่มสุราไปหลายจอกแล้ว แต่สุราผลไม่หวานๆ อ่อนๆ ไม่
แตกต่างจากเครื่องดื่มทั่วไปสักเท่าไร สมองของนางยังปลอดโปร่งแจ่มใส
เมื่อย้อนคิดดูอย่างละเอียดอีกครั้งก็แน่ใจว่าเมื่อครู่หวังจื่อจื่อพูดประโยคนี้ออกมาจริงๆ 'จะไปด้วยกันกับข้าหรือไม่'

ชู่อวีขมวดหัวคิ้ว "ไปกับท่านไปทำอะไรหรือ"

หวังจื่อจื่อยิ้มกว้าง "เวลานี้ท่านอยู่ลั่วหยางก็ไม่มีหวังอะไร พอดี
ข้าเองก็ขาดเพื่อนร่วมเดินทาง ท่านกับข้านิสัยใจคอก็นับว่าเข้ากันได้ไม่สู้
ไปด้วยกันกับข้า ดั่งคำพูดที่ว่าอ่านตำราหมื่นม้วน เดินทางหมื่นลี้*
ท่องเที่ยวไปทั่วผืนแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาล ไม่ใช่เรื่องที่มีความสุขหรือ

* 'อ่านตำราหมื่นม้วน เดินทางหมื่นลี้' เป็นหลักยึดถือของบัณฑิตในสมัยโบราณ หากอยากสอบคัดเลือกขุนนาง
มีชื่อติดบ้นทำเนียบทอง อยากรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์จริงก็ต้องศึกษาและออกเดินทางให้มากจะได้
มีความรู้ทั้งจากตำราและประสบการณ์จริง

หรือ"

เวลานี้ทั้งสองคนอยู่ในวัดไปห่ม่า จี๋หฺรานั่งอยู่มุมหนึ่ง ชายตามา มองคนสองคนที่กำลังนั่งตีมธุรากันอยู่แคว้นหนึ่งแล้วยิ้มอย่างอัศจรรย์ใจ ได้แต่ปล่อยพวกเขาไป สนใจเฉพาะการอ่านพระคัมภีร์ของตน ขอเพียงหวังอี่จื่อไม่เรียกเขาตีมธุร่า ไม่ว่าหวังอี่จื่อจะทำอะไรในดินแดนบริสุทธิ ของพุทธศาสนาแห่งนี้ เขาก็จะลืมตาข้าง หลังตาข้างเสีย พระพุทธรองค์ หาได้อยู่ในวัด พระพุทธรองค์อยู่ในใจคน

อู่อวีว่างจอกสุราลง ใคร่ครวญคำพูดของหวังอี่จื่ออย่างจริงจัง ออก จะเห็นข้อความคาดหมายเมื่อพบว่าสิ่งที่เขาเสนอมานี้ถึงกับทำให้นางรู้สึก เบิกบานใจ ถ้าสามารถทำได้อย่างที่หวังอี่จื่อพูดจริง ท่องเที่ยวไปทั่ว ใต้หล้าอย่างไร้ทุกข์ไร้กังวลโยมิใช่เรื่องที่มีความสุข ขณะเดียวกันก็ยังช่วย ให้นางหลุดพ้นจากสภาพจิตใจที่อึดอัดกักขังขังขังในเวลานี้ได้

เดิมเข้าใจว่าจากกันไปไกลแล้ว คิดไม่ถึงว่าจะหวนกลับมาพบกัน อีกครั้ง หวังอี่จื่อยื่นมือมาให้นางด้วยรอยยิ้มเบิกบาน ทิวร่างของเขาเต็มไปด้วยกลิ่นอายของอิสรเสรี ยิ่งใคร่ครวญลึกซึ้งก็ยิ่งหวั่นไหว อู่อวีถาม อย่างอดใจไม่อยู่ "ถ้าไปด้วยกัน พวกคนในครอบครัวไปด้วยได้หรือไม่"

หวังอี่จื่อเลิกคิ้วเล็กน้อยคล้ายไม่ค่อยเข้าใจ "คนในครอบครัว?"

อู่อวีเปลี่ยนคำพูดใหม่โดยไม่กะพริบตา "ข้าหมายถึงคนในบ้าน ข้าอยากพาอาหมานไปด้วย ไม่ทราบสะดวกหรือไม่"

หวังอี่จื่อเอาชื่ออาหมานกับทาสคนหนึ่งที่พบเจอที่ริมฝั่งแม่น้ำเมื่อครู่ มาวางเทียบกันอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบอย่างใจกว้าง "ไม่มีอะไรไม่สะดวก แต่...ท่านพาเขาไปเพียงคนเดียว แล้วอีกคนหนึ่ง...กวนช่างให้เล่า"

คู่อวีไหวๆ หัวไหล่ "กวนขางให้เขามีความสามารถมาก มีที่ไปของตัวเอง ไม่ต้องให้ข้าเป็นกังวล" ลังเลอยู่ชั่วขณะแล้วว่า "ท่านบอกเรื่องนี้กะทันหันเกินไปให้เวลาข้าใคร่ครวญสักหน่อยได้หรือไม่" แม้จะหวั่นไหวไปกับข้อเสนอของหวังอี่จื่อ แต่คู่อวียังไม่ยอมรับปากเต็มคำ เพราะนางยังมีเรื่องอื่นให้กังวล ต้องรอให้นางกลับไปก่อนจึงจะไตร่ตรองอย่างละเอียดได้

หวังอี่จื่อก็ไม่ทำให้ลำบากใจอีกเช่นเคย เพียงเอ่ยว่า "เช่นนี้ย่อมดีที่สุด ถ้าท่านรับปากทันที ข้ายังกลัวท่านจะมานึกเสียใจกลางทาง" เขายกจอกสุราขึ้น นัยน์ตาแฝงรอยยิ้ม "หลังจากนี้สามวันข้าจะรอฟังข่าวดีของท่านอยู่ที่แม่น้ำลั่วทางด้านใต้ของเมืองลั่วหยาง ถ้าท่านตกลงใจจะไปด้วยก็มาขึ้นเรือของข้า เราออกเดินทางไปด้วยกัน"

เห็นรอยยิ้มในดวงตาของเขา คู่อวีก็นึกยิ้มไปด้วยไม่ได้ นางชูจอกสุราขึ้นชนกับจอกสุราของเขาเบาๆ "ตกลงตามนั้น"

123

กวนซางไห่ตัวจริงตัวปลอม

ตอนหวังอี้จื่อมาส่งฉู่อวีที่คฤหาสน์ฉู่หยวนเป็นเวลาตีคืนแล้ว ทั้งสองกล่าวลากันที่หน้าประตู ฉู่อวีชายตามองตรอกที่มีดสลัว แวบหนึ่ง ตอนนี่ตีึกมากแล้ว กวนซางไห่คงเข้านอนไปแล้ว ไว้พรุ่งนี้เข้า ค่อยไปขอโทษเขาอีกครั้งละกัน

ฉู่อวีเดินเข้าไปในคฤหาสน์ฉู่หยวน ระหว่างที่ประตูใหญ่กำลังปิด เข้าหากัน รอยยิ้มผ่องคลายบนใบหน้าของหวังอี้จื่อฉีกค้างเล็กน้อย เขายืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หมุนตัวเดินไปทางคฤหาสน์ที่อยู่ติดกัน มาถึงหน้าประตูที่มีป้ายแขวนติดอยู่ก็ยกมือขึ้นเคาะประตูเบาๆ

ม่านราตรีแผ่คลุมทำให้รอบบริเวณมืดสลัวและเงียบสงัด หวังอี้จื่อ ไม่รีบร้อน เขารออยู่ที่หน้าประตูด้วยความใจเย็น สายลมบางเบาพัด ชายเสื้อและเส้นผมของเขาปลิวปราย ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงเอ่ยถาม ด้วยความรอบคอบระมัดระวัง "ขอถาม ผู้อยู่นอกประตูคือใครกัน"

หวังจื่อจื่อหัวเราะเบาๆ เหยยเสียงเฉื่อยเนื่อย "โปรดไปบอกนายท่าน บ้านเจ้าว่าหวังจื่อจื่อสหายเก่าจากเจียงหลิงมาเยี่ยมเยือน" ระหว่างพูดคุย เล่นกับจื่อวี้ เขายังเอิญได้รู้ว่ากวนซางให้อยู่บ้านติดกันกับนาง

ไม่นานก็ได้ยินเสียงฝีเท้าคนผู้นั้นเดินกลับมา เปิดประตูออก ประสานมือทำความเคารพ "เชิญตามเข้ามา นายท่านรออยู่ที่ห้องโถง ด้านหน้า"

เดินตามคนรับใช้ผู้นั้นมาถึงห้องโถงด้านหน้า หวังจื่อจื่อมองไปก็เห็น กวนซางให้หนึ่งเอนพิงอยู่ในตำแหน่งเจ้าบ้าน กวนซางให้สวมเสื้อตัวใน สีขาว บนหัวไหล่มีเสื้อคลุมยาวสีฟ้าอมเทาตัวหนึ่งคลุมอยู่หลวมๆ นัยน์ตา ทั้งสองของเขายังคงมีแถบผ้าดินที่มีกลิ่นหอมของยาไชยออกมาปิดอยู่ เช่นที่เห็นเมื่อตอนกลางวัน

ได้ยินเสียงฝีเท้าหวังจื่อจื่อเดินเข้ามาใกล้ กวนซางให้ก็คลี่ยิ้มออกมา ทันที "จื่อจื่อมาหาตึกดินเช่นนี้คงจะมาตำหนิเข้าเรื่องเมื่อกลางวัน ทั้งที่จื่อจื่อ จัก ท่าน แต่กลับไม่ได้ทักทายกระมัง"

หวังจื่อจื่อได้ยินแล้วอึ้งไปเล็กน้อย เขาพิจารณากวนซางให้อย่าง ละเอียดยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกแตกต่างจากเมื่อกลางวัน คนผู้นี้จึงจะเป็น กวนซางให้...หรือเพราะไม่ได้พบกันนานเกินไป เป็นเหตุให้กวนซางให้ใน ความทรงจำของเขาดูแปลกไปและเกิดความเข้าใจผิดเช่นเมื่อตอนกลางวัน

แต่ต่อให้เขาเข้าใจผิด เหตุใดกวนซางให้จึงไม่เป็นฝ่ายทักทายเขา

กวนซางให้เห็นหวังจื่อจื่อยังคงไม่พูดจากรู้ว่าเขากำลังฉงนเรื่องอะไร แต่ก็ไม่ได้อธิบาย เพียงยิ้มบางๆ ปล่อยเขาคาดเดาให้พอ

กวนซางให้คนนี้ไม่ใช่หวังจื่อจื่อปลอมตัวมา แต่เป็นกวนซางให้ตัวจริง

เขากับหวังจื่อได้ยินคนรับใช้มารายงาน รู้ว่าหวังจื่อจะมาหา ศิษย์พี่ ศิษย์น้องทั้งสองกระจ่างแก่ใจดีว่าหวังจื่อมาด้วยเรื่องอันใด ครั้นแล้วคนที่ถูกผลักให้ออกมารับหน้าแขกจึงเป็นกวนซางไห่ตัวจริงเสียงจริง

ผู้นี้ไม่ได้พูดถึงความสัมพันธ์ระหว่างหวังจื่อกับกวนซางไห่ให้หวังจื่อฟัง ต่อให้หวังจื่อมีปฏิภาณไหวพริบเฉียบแหลมเพียงใดก็คงคิดไม่ถึงว่าสองคนนี้จะสมคบคิดกัน หวังจื่อพินิจพิจารณาอยู่เงียบๆ ครูหนึ่งโนที่สุดก็แน่ใจ จึงวางความหวาดระแวงลง เอ่ยด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ขออภัย วันนี้ออนพบหน้าท่าน ช้านี้ก็สงสัยว่าท่านเป็นตัวปลอม จึงเจตนาทำเป็นไม่ทักทายและมาพิสูจน์ยืนยันถึงบ้าน พี่ซางไห่โปรดอย่าได้ตำหนิ"

หวังจื่อไม่ใช่คนเก็บงำคำพูดไว้ในใจ แต่ก็ไม่ใช่คนลุ่มลึกไม่แสดงออก ในใจเต็มไปด้วยแผนการ เขารู้สึกว่ครั้งนี้เขาระวังมากไป และผิดต่อสหายจึงกล่าวขอโทษออกไปตามตรง ประการแรกเพราะนิสัยโดยธรรมชาติของเขา หลังจากวางความระแวงสงสัยลงก็จะไม่ห่วงกังวลอะไรอีก ประการที่สองก็เพราะรู้ว่ากวนซางไห่ไม่ถือสาในความผิดของเขา

กวนซางไห่ยิ้มแล้วไม่ได้ใส่ใจอีก ทั้งสองพูดคุยสนทนากันอยู่พักหนึ่ง หวังจื่อเห็นว่าจุดประสงค์ในการมาครั้งนี้บรรลุแล้วจึงลุกขึ้นกล่าวอำลา กวนซางไห่เดินตามมาส่งถึงหน้าประตู

ส่งแขกแล้ว กวนซางไห่จึงเดินกลับทางเดิมมาตามลำพัง ก่อนหวังจื่อจะมา เขากำลังเดินหมากล้อมอยู่กับหวังจื่อ เวลานี้หวังจื่อยังคงนั่งอยู่หน้ากระดานหมาก ได้ยินเสียงศิษย์น้องขยับตัวหมาก กวนซางไห่ก็เอ่ยยิ้มๆ "เมื่อครูเข้าเก็บสภาราพออกไปว่าเป็นเจ้า ศิษย์น้องหวังจื่อ"

หวังจื่อจืดใจใส่สะอาด ส่งสะท้อนจนเขาเกือบจะสภาราพ

ออกไปตามตรง ดีที่เขาก็ไม่ใช่คนหุ่นหันเลือดร้อน เพียงมีความคิดผุดขึ้นมาในใจแล้วก็ลึ้มเลิกไป

ระหว่างหวังจื่อจี้กับหวังจื่อ เขายังคงเลือกจะปกป้องหวังจื่อ

หวังจื่อจึงงันไปเล็กน้อย หลุบตาลงเอ่ยเสียงราบเรียบ "ขอบคุณศิษย์พี่ช่างใจ เรามาเดินหมากกระดานนี้กันต่อ"

นี่เป็นกฎเกณฑ์แก่ระหว่างศิษย์พี่ศิษย์น้อง แม้เมื่อครู่กวนซางไ่จะออกไปกลางคัน แต่ก็ไม่กังวลว่าหวังจื่อจะฉวยโอกาสเล่นลูกไม้อะไร การประลองในระดับขั้นนี้ของพวกเขาจะไม่ใช้เล่ห์เหลี่ยมวิธีต่ำช้า ยิ่งไปกว่านั้น สถานการณ์ในกระดานหมากก็อยู่ในใจของแต่ละคนอยู่แล้ว ทั้งสองเดินหมากกันนานมาก แต่ละก้าวล้วนผ่านการใคร่ครวญอย่างถี่ถ้วน กระทั่งเวลาผ่านไปกว่าครึ่งคืนหวังจื่อจึงเอาชนะไปได้อย่างเฉียดฉิวหวังจื่อจ้องมองกระดานหมากเงิบๆ ครู่หนึ่งแล้วจึงเริ่มเก็บตัวหมาก

ฝีมือเดินหมากของกวนซางไ่ไม่ก้าวหน้าสักเท่าไร ส่วนฝีมือการเดินหมากของหวังจื่อก็ไม่ถอยหลังสักเท่าไร ความสามารถในการควบคุมของเขายังคงแข็งแกร่งมั่นคง แต่...เปรียบกับเมื่อก่อนเขาค้ำยมีอะไรบางอย่างเพิ่มขึ้นมา ทำให้มีอะไรเล็กๆ น้อยๆ ที่คาดคิดไม่ถึง

กวนซางไ่ถอนหายใจออกมาคำหนึ่ง "กระดานนี้ถือเป็นโมฆะใจของเจ้าไม่อยู่กับตัวหมากในกระดาน วันหน้าเราค่อยเดินกันใหม่"

หวังจื่อเอ่ยเตือนด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ศิษย์พี่ช่างใจ กระดานนี้ยังคงเป็นข้าชนะ"

กวนซางไ่หัวเราะ "เช่นนั้นหรือ ข้าลื้มไป"

หลังศิษย์พี่ศิษย์น้องทั้งสองเดินหมากจนจบกระดานต่างก็แยกย้าย

กันกลับห้องพักผ่อน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ขณะกวนซางไหย่ยังอยู่ในความฝันก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้ โสตประสาทของเขาดีเยี่ยม แยกแยะได้อย่างง่ายดายว่าเป็นเสียงฝีเท้าของผู้อู่วู้ รู้ว่าคงมาหาหรงจื่อเช่นเคย เขาเองก็คร้านจะใส่ใจจึงพลิกตัวนอนต่อ

หนึ่งปีมานี้ผู้อู่วู้มาหา 'กวนซางไหย่' อยู่เป็นนิจ แทบจะเห็นที่นี้เป็นบ้านหลังที่สองไปแล้ว เวลานางจะไปจะมาไม่จำเป็นต้องให้ใครมาบอกกล่าว เดินเข้ามาเองได้เลย

ครู่เดียวเสียงฝีเท้าของผู้อู่วู้ก็มาถึงหน้าประตูเรือน เสียงเคาะประตูและเสียงร้องเรียกดังขึ้นมาพร้อมกัน "กวนซางไหย่ ท่านอยู่หรือไม่"

กวนซางไหย่ตัวจริงยอมไม่ขานรับ รออยู่ครู่หนึ่งกลับไม่ได้ยินหรงจื่อแสร้งทำเป็นเขาแล้วส่งเสียงตอบ

กวนซางไหย่กระจ่างแกใจ โสตประสาทของหรงจื่อแม้จะไม่ดีเหมือนเขาที่สามารถใช้หูแทนนัยน์ตาได้ แต่ก็เฉียบไวเหนือผู้คน หากไม่คงไม่อาจปลอมตัวเป็นเขานานเช่นนี้โดยไม่เผยพิรุณได้ นอกจากนี้ด้วยนิสัยของหรงจื่อ เพียงลมพัดต้นหญ้าไหวก็จะต้องตื่นจากความฝันทันที มีคนตะโกนเรียกเช่นนี้ก็กลับไม่ตอบ ออกจะผิดปกติ

ในใจนี้กวนซางไหย่ไม่อาจทนนอนต่อไปได้จึงพลิกตัวลงจากเตียง เดินผ่านห้องกลางมาถึงห้องนอนอีกด้านหนึ่ง พบว่าหรงจื่อยังคงนอนอยู่บนเตียง แต่ไม่รู้เพราะเหตุใดคล้ายไม่อาจขยับเนื้อตัวได้

กวนซางไหย่รู้ว่าหรงจื่อมีโรคประหลาดแฝงเร้นที่เทียนหรงจื่อตั้งไว้ให้

และจะกำเริบขึ้นเป็นระยะ ขนาดเบาที่จะควบคุมบางส่วนของร่างกายไม่ได้ ขนาดหนักก็จะสูญเสียการควบคุมกำลังกายทั่วทั้งร่าง เวลานั้นโรคประหลาดนั้นกำเริบขึ้นมาพอดี อีกทั้งอาการค่อนข้างหนัก ไม่เพียงไม่อาจขยับเนื้อตัวทั่วร่างได้ กระทั่งเสียงก็เปล่งออกมาไม่ได้

อยู่ด้วยกันมาหนึ่งปี กวนซางไห้เคย 'เห็น' สภาพของหรงจื่อขณะอาการกำเริบมาหลายครั้ง ดังนั้นจึงไม่ตื่นตระหนก เพียงพุ่งเข้ามาที่ข้างเตียงอย่างรวดเร็ว มือหนึ่งกดหัวไหล่หรงจื่อไว้ อีกมือหนึ่งกึ่งอนิ้วมือคลำลมะเหงก แล้วเคาะลงตามจุดข้อต่อต่างๆ ทั่วร่างหรงจื่อด้วยแรงที่สม่ำเสมอและรวดเร็ว เคาะตีที่ยับดูจสายฝนพร่างพรอม

นี่เป็นวิธีที่เขากับหรงจื่อร่วมกันคิดค้นขึ้นมา การทำเช่นนี้แม้ไม่อาจรักษาต้นเหตุให้หายขาดได้ แต่ก็สามารถย่นเวลาขณะอาการกำเริบให้สั้นลง ทำให้ร่างกายของหรงจื่อกลับคืนสู่ปกติได้โดยเร็ว

เพียงแต่เขาหมกมุ่นจดจ่ออยู่กับสิ่งที่กำลังทำ กระทั่งลิ้มชู้่วี่ที่เคาะประตูดุอยู่ข้างนอกไปเลย

ชู้่วี่เคาะประตูอยู่พักใหญ่ไม่ได้ยินเสียงตอบก็รู้สึกแปลกใจ จากนั้นก็ได้ยินเสียงแว่วๆ ดังมาจากข้างใน จึงผลักประตูเข้ามา เดินตรงไปยังทิศทางที่ได้ยินเสียง

หลังจากเคาะตีด้วยแรงสม่ำเสมอและรวดเร็วไปรอบหนึ่ง ในที่สุดร่างที่แข็งทื่อของหรงจื่อก็ค่อยๆ คลายตัวลง

วิธีการนี้ไม่เพียงต้องจับไว แรงที่ใช้ยังต้องสม่ำเสมอ ไม่อาจมีความหนักเบาแตกต่างกันแม้แต่น้อย แม้กวนซางไห้จะมีวรยุทธ์ที่น่าตื่นตะลึง แต่เมื่อต้องควบคุมพลังกำลังเช่นนี้หน้าผากยังถึงกับมีเหงื่อซึมออกมา

เล็กน้อย เขาเพิ่งถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่แล้วก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคู่อิวี่มาถึงหน้าประตูห้องนอนแล้วจึงตระหนักถึงสภาพการณ์ในเวลาขึ้นมาได้

ทำอย่างไรดี

กวนซางไห่ขมวดหัวคิ้วน้อยๆ หรงจื่อฝืนพลิกตัวมาได้ครั้งหนึ่ง มุมปากหยักขึ้นเล็กน้อย แม้กำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์ล่อแหลมเช่นนี้ทั้งสองยังคงสงบเยือกเย็น ไม่มีท่าที่ลนลานให้เห็น

กวนซางไห่แม้จะมั่นใจว่าตนสามารถกระโดดออกไปทางหน้าต่างได้ทันก่อนคู่อิวี่จะก้าวเข้ามาในห้อง แต่หรงจื่อในเวลาที่กำลังกายยังไม่ฟื้นคืน ใบหน้าก็ยังไม่ได้ปลอมแปลงโฉม ถ้าทิ้งเขาไว้คนเดียวเกรงว่าแผนลับเปลี่ยนตัวที่พวกเขาเล่นมาตลอดทั้งปีต้องถูกคู่อิวี่จับได้แน่

แต่ถ้าพาหรงจื่อไปด้วยก็ไม่ค่อยสะดวก ช่องหน้าต่างนั้นเขาคคนเดียวเข้าออกก็ยังแทบไม่พ้น เขาคนไปด้วยอีกคนต้องใช้เวลามากขึ้น ถึงตอนนั้นอาจหนีไม่รอดทั้งคู่ ต้องถูกคู่อิวี่จับได้คาหนังคาเขาอย่างแน่นอน

ถ้าตอนนี้ร้องห้ามคู่อิวี่ไม่ให้นางเข้ามาข้างในยอมหลบเลี้ยงไม่ให้นางเห็นหรงจื่อได้ แต่หลีกเลี่ยงไม่พ้นที่จะไม่ให้นางเกิดความสงสัย...

แม้จะใคร่ครวญมากมายเพียงนี้ แต่กล่าวสำหรับกวนซางไห่แล้ว เป็นเพียงความคิดชั่วฟ้าแลบแวบเดียวเท่านั้น ในเวลานี้เองหรงจื่อก็มีการเคลื่อนไหวแล้ว พอได้ยินว่าเขาคิดจะทำอะไร กวนซางไห่ก็เข้าใจทันที และให้ความร่วมมือ

คู่อิวี่เดินมาถึงหน้าประตูห้องนอน เสียงที่ซึกน่านางมาพลันเงียบไป แม้จะเชื่อมั่นในกำลังความสามารถของกวนซางไห่ เชื่อว่าเขาไม่มีทางได้

รับอันตรายใดๆ แต่เสียงแปลกประหลาดนั้นยังคงทำให้นางอดร้อนใจ
ไม่ได้ ไม่อาจมัวมาคำนึงถึงสิ่งใด นางสาวทำนุกเข้าไปข้างใน

เดินเข้ามาในห้องนอน ชูอวี่กวาดตามองไป ทันทึที่เห็นก็ถึงกับ
ตะลึงงัน

การจัดวางสิ่งของในห้องนอนเป็นไปอย่างเรียบง่าย ไม่มีอะไรมาก
ไปกว่าเตียงนอน บนเตียงนอนซึ่งสะอาดตาที่สุด เวลานี้ถึงกับมีคนสองคน
นอนอยู่ หนึ่งในนั้นผมแผ่ยุงเหยียง คอเสื้อเปิดกว้าง บนใบหน้าที่ดวงตา
ทั้งสองข้างหลับสนิทมีหยดเหงื่อแวววาวซึมออกมา เป็นคนที่นางตั้งใจมา
หาในครั้งนี้...กวนซางให้ ส่วนอีกคนหนึ่งฟูปร่างอยู่บนหน้าอกกวนซางให้
ร่างกายกว่าครึ่งถูกกวนซางให้บดบังอยู่ ช่วงลำคอ หัวไหล่ รวมทั้งศีรษะ
มีผ้าห่มผืนบางปิดคลุมอยู่ ที่สะท้อนเข้ามาในม่านตาของชูอวี่มีเพียง
เส้นผมสีดำลับที่ยุ่งกระจุกกระจาย...

ชูอวี่มองสภาพการณ์ที่อยู่ตรงหน้าแล้วตะลึงงันไปเนิ่นนาน กระทั่ง
คนที่อยู่ใต้ผ้าห่มผืนบางคล้ายอดรนทนไม่ไหว ส่งเสียงครางออกมาเบาๆ
คำหนึ่งถึงทำให้นางได้สติกลับคืนมา รีบขอโทษแล้วลาถอยออกไป
นอกประตู

ถอยจากห้องนอนออกมาถึงห้องกลาง ชูอวี่ยังรู้สึกที่ไม่พอ ถอยจน
ออกไปนอกประตูเรือนจึงค่อยหยุดฝีเท้าลง นางยกมือขึ้นลูบหน้า รู้สึก
ใบหน้าร้อนผะผ่าวดุจเปลวไฟ ใจก็เต้นถี่ระรัว

เมื่อครู่...ดูเหมือนจะเห็นภาพอะไรๆ นั้นเข้าแล้ว... แม้แต่บน
หน้าผากกวนซางให้ยังมีเหงื่อ...

เสียงแปลกประหลาดที่ได้ยินเมื่อครู่ก่อน...คงไม่ใช่...เสียงอะไรๆ

นั่นกระมัง

‘ไม่ถูก อะไรๆ นั่นต่อให้มีเสียงก็คง...ไม่รวดเร็วเช่นนั้นกระมัง...

นั่นก็ไม่แน่ว่า กวนซางให้เป็นผู้ฝึกยุทธ์ไม่แน่ว่าพลังกำลังและความเร็วของผู้ฝึกยุทธ์ล้วนค่อนข้าง...แข็งแกร่ง...

ก็ไม่ถูก ผู้ฝึกยุทธ์ก็ไม่ใช่ว่ามาใช้กับเรื่องนี้กระมัง

หลังจากคิดโน่นคิดนี่เหลวไหลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดคู่อริก็กลับคืนสู่ความสงบเยือกเย็น จากนั้นในใจก็เกิดความขงนสงสัยขึ้นมา ตลอดเวลาหนึ่งปีที่นางคบหากับกวนซางให้แทบไม่เคยเห็นเขาอยู่กับผู้หญิง เหตุใดวันนี้จู่ๆ ถึงได้...

พอมาคิดอีกทีนางก็เลิกสงสัย เรื่องในห้องนอนของผู้อื่นไม่จำเป็นต้องเอามาเปิดเผยต่อหน้านางกระมัง

แม้จะพูดเช่นนั้น แต่ในใจของคู่อริออกจะไม่พอใจขึ้นมาเรื่อยๆ เมื่อครู่ตอนเห็นภาพ นางมัวแต่ตกตะลึง เวลานี้พอย้อนคิดขึ้นมาจึงตระหนักว่ากวนซางให้ก็มีชีวิตที่เป็นของเขาเอง พลันรู้สึกคล้ายมีอะไรบางอย่างที่เคยเป็นของนางถูกแย่งชิงไปแล้ว

ตั้งแต่วัจกักระทั่งคบหา กวนซางให้พูดคุยกับนางทุกเรื่องมาโดยตลอด แต่ไม่เคยก้าวก้าวเรื่องความสัมพันธ์ส่วนตัวของกันและกัน นางก็ไม่เคยมีโอกาสนไปสอดแนมเรื่องความสัมพันธ์ส่วนตัวของกวนซางให้ แต่วันนี้ได้เห็นแล้ว กลับรู้สึกไม่สบายใจนัก

พอความคิดนี้บังเกิดขึ้นมาคู่อริก็ตื่นตระหนก เหงื่อเย็นผุดออกมาทั่วร่างกายที่ นางคงไม่มารักเพียงนั้นกระมัง ไม่ได้หวังจื่อก็เปลี่ยนเป็นศิษย์พี่ของหวังจื่อ อีกทั้งนางกับหวังจื่อเพิ่งจะห่างกันมาปีกว่าเท่านั้น!

ไม่ได้ หน่ออ่อนนี้ต้องชูดรากถอนโคนให้เด็ดขาด ชู่อวีแอบขบฟัน พุดในใจว่าไม่อาจล้มแล้วล้มอีก ออย่าว่าแต่ในเมื่อกวนซางให้ได้อะไรไป แล้ว ต่อให้นางชอบเขาก็ไม่อาจเป็นมือที่สามเด็ดขาด นี่เป็นปัญหาเรื่อง หลักการ

ขณะกำลังคิดเพลินชู่อวีพลันรู้สึกมีคนตบหัวไหล่ จึงหันไปมองด้วย สัญชาตญาณ พอเห็น 'กวนซางไห้' นางก็ตกตะลึงพริ้งเพริดลนลาน ถอยหลัง

มือของทรงจื่อยังคงค้างอยู่กลางอากาศก็ได้ยินเสียงชู่อวีลนลาน ถอยหนีราวกับเห็นผีเช่นนั้น อดนึกสงสัยไม่ได้ แอบคิดในใจว่าการ ปลอมแปลงโฉมของเขาในวันนี้ใช้มีพิรุณอะไรหรือไม่ แม้ปลอมเป็น กวนซางไห้จะมีข้อพิรุณน้อยมาก แต่ก็ม่ี่จุดอ่อน นัยน์ตาของเขาถูกปิดคลุม 'ไม่อาจสังเกตความรู้สึกนึกคิดของชู่อวีโดยตรงจากการมองได้

ชู่อวีมอง 'กวนซางไห้' ภาพที่ผุดขึ้นมาในสมองกลับเป็นภาพที่ เห็นเมื่อครู่ก่อน แก้มทั้งสองเริ่มร้อนขึ้น นางรีบสูดลมหายใจเข้าลึกๆ สงบสติอารมณ์ แล้วจึงนึกถึงจุดประสงค์ในการมาครั้งนี้ขึ้นมาได้ นางตั้งใจจะมาขอโทษเรื่องเมื่อกวน

แม้จะไม่ได้เห็น แต่ทรงจื่อก็มองออกว่าชู่อวีเหมือนจะยั้งเหม่อลอย ไปอีกแล้ว เขากระแอมเบาๆ คำหนึ่ง เปลี่ยนน้ำเสียงแล้วเอ่ยขึ้น "เข้าไป สนทนากันในเรื่องดีหรือไม่"

ชู่อวีพยักหน้าไปตามสัญชาตญาณ จับพลันนั้นนางก็นึกถึงคนที่อยู่ใน อ้อมกอดของกวนซางไห้ขึ้นมา "เอ่อ...ไม่ค่อยสะดวกกระมัง...ในเรื่อง ใครผู้นั้น..." ในเรื่อนน่าจะมี 'ใครผู้นั้น' อยู่ เซียนางเข้าไปเช่นนี้ไม่เป็นไร

หรือ เพราะคู่อริเองก็ไม่รู้จะเรียกคนที่กระทั้งไบหน้าก็ยังไม่ได้เห็นผู้นั้นว่า
 กระไร ดังนั้นจึงใช้คำว่า 'ใครผู้นั้น' มาเรียกหา

ทรงจื่อเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ "คนผู้นั้นเจ้าไม่ต้องเป็นกังวล" คนผู้นั้น
 ตอนนี้น่าจะออกไปทางหน้าต่างแล้ว

เนื่องจากสิ่งที่รับรู้มาแตกต่างกัน ทั้งสองแม้จะพูดเรื่องเดียวกัน
 แต่ที่พูดถึงกลับไม่ใช่คนเดียวกัน คู่อริไม่มีวันคาดคิดได้ถึงว่า 'ใคร' ที่อยู่
 ในอ้อมกอดกวนซางให้เมื่อครู่ผู้นั้นเวลานี้กำลังยืนอยู่ตรงหน้านางด้วย
 ไบหน้าของอีกคนหนึ่ง

แม้จะเข้าไปนั่งในเรือน แต่สายตาของคู่อริยังคงอดที่จะชำเลืองมอง
 ไปทางห้องนอนไม่ได้ กลัวจะมีคนเดินออกมาจากข้างใน แม้ 'กวนซางให้'
 จะดูสุขุมมั่นคงยิ่ง แต่นางกลับรู้สึกอึดอัดขัดเขิน รออยู่ครู่หนึ่งไม่เห็น
 'ใครผู้นั้น' ปรากฏตัวออกมาคู่อริจึงค่อยสบายใจขึ้นและรวบรวมสมาธิ
 ก่อนอื่นก็ขอโทษเรื่องเมื่อวานที่ให้กวนซางให้กลับมาก่อน จากนั้นก็บอก
 เรื่องที่หวังจื่อเอื้อเชิญนางไปด้วยกัน

ตอนนี้ทรงจื่อกำลังยกถ้วยชาขึ้นมา พอได้ยินคำพูดของนาง มือพลัน
 ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ

ไม่เพียงการเคลื่อนไหว ความคิด ลมหายใจ แม้แต่การไหลเวียน
 โลหิตก็คล้ายหยุดชะงักไปชั่วอึดใจ

ผ่านไปครู่หนึ่งทรงจื่อค่อยๆ วางถ้วยน้ำชาลง นิ้วมือกลับไม่คลาย
 ออก เขาเอ่ยถามช้าๆ "เจ้า...อยากจะไปกับเขา?"

คู่อริพยักหน้า "พูดตามตรง ข้าหวั่นไหวอย่างมาก อย่างไรก็ตามเสีย
 พวกรวนหยวนก็จากไปเกือบหมดแล้ว ข้าอยู่ที่นี้ไม่มีอะไรให้หวังพะวง

มากนัก ในเมื่อพาอาหมานไปด้วยได้ข้าก็พร้อมจะไปจากที่นี่ได้ตลอดเวลา ไปท่องเที่ยวกับหวังจื่อจี้ก็ดูเหมือนจะไม่เลว" พุดไปนางก็มองไปที่หวังจื่ออย่างแผ่วรอย "เข้ามาวันนี้ก็อยากจะถามความคิดเห็นของท่าน...ท่านเห็นว่าอย่างไร"

นางถามเขาว่าเห็นอย่างไร หวังจื่อจี้เงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง แต่ๆ ที่ริมฝีปาก เอ่ยด้วยน้ำเสียงแหบต่ำไปหลายส่วน "เจ้าไม่ควรถามข้า ทิศทางเดินของเจ้า เจ้าควรเลือกด้วยตัวเอง"

หวังจื่อจี้...

หวังจื่อจี้แทบจะไม่สงสัย ถ้าคู่อิวไปกับหวังจื่อจี้ นับแต่นั้นบางที่เขาอาจไม่มีโอกาสได้พบนางอีกแล้ว นางจะเป็นเหมือนกับหวังจื่อจี้ กลายเป็นสายลมอิสระไร้สิ่งผูกมัด...

ทว่าตอนนี้เวลานี้ ในสภาพและสถานการณ์เช่นนี้ เขาไม่มีจุดยืนใดๆ ที่จะขัดขวางนาง

คู่อิวก็กล่าวยิ้มๆ "แต่ตัวข้าเองก็ตัดสินใจไม่ค่อยถูก อีกอย่างท่านก็เป็นสหายของข้า ข้าย่อมอยากฟังความคิดเห็นของท่าน"

คู่อิวคิดว่าคงไม่ได้ความคิดเห็นอะไรจากกวนซางไห่ พลันรู้สึกหมดสนุก หลังจากนั้นไม่นานนางก็ขอตัวกลับ ทั้งหวังจื่อจี้ก็ถอยตามอยู่ตามลำพัง กระทั่งคู่อิวเดินไปไกลแล้วหวังจื่อจี้จึงวางถ้วยชาลง คลายนิ้วมือออกช้าๆ ด้วยเครื่องเคลือบสีขาวเนื้อละเอียดเปล่งประกายแวววาว ละมุนละไม น้ำชาในถ้วยสีเขียวใสดูจุกเขี้ยวเนื้อดีชิ้นหนึ่ง เขาหมุนตัวเดินจากไป ทั้งถ้วยชาตั้งอยู่กลางโต๊ะ

แสงอาทิตย์ยามเช้าเคลื่อนไปช้าๆ ลำแสงสว่างไล่สายหนึ่ง

สาดส่องเข้ามาในห้อง ส่องกระทบถ้วยชา พลันได้ยินเสียง 'เปรี๊ยะ'
ตามมาด้วยเสียงตกระทบดังก้องกังวาน ถ้วยชากลายเป็นเศษกระเบื้อง
กองหนึ่ง น้ำชาในถ้วยไหลทะลักออกมาจากช่องระหว่างรอยแตกของ
กระเบื้องและมุมขอบที่เป็นเงาวาว ไหลเอ่อไปตามขอบโต๊ะ หยดน้ำ
แหวววาค่อยๆ หยาดหยดลงสู่พื้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)